

U IME NARODA

APELACIONI SUD CRNE GORE u vijeću sastavljenom od sudija Dragutina Čolakovića, kao predsjednika vijeća, Milivoja Katnića i Radmile Mijušković, kao članova vijeća, uz učešće službenika suda Slobodanke Vojvodić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog **Ščekić Rajka**, zbog kriv. djela primanja iz čl. 423. st. 1 Krivičnog zakonika (Kz-a) odlučujući o ~~optuženog~~ optuženog, adv. Vukadina Čađenovića iz Podgorice, izjavljenoj na ~~podgorici~~ Podgorici Ks.br. 2/08 od 02.06.2009. godine, nakon javne sjednice održane dana ~~03.10.2009.~~ 03.10.2009. godine, a nakon tajnog vijećanja i glasanja istog dana, donio je

P R E S U D U

~~Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog Ščekić Rajka i presuda Višeg suda u Podgorici Ks.br. 2/08 od 02.06.2009. godine, potvrđuje.~~

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Višeg suda u Podgorici, Ks.br. 2/08 od 02.06.2009. godine, optuženi Ščekić Rajko, oglašen je krivim za kriv. djelo primanje mita iz čl. 423. st. 1 KZ-a, činjenično opisano kao u izreci te presude i primjenom odredbi čl. 45 i 46 Kz-a, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine u koju kaznu mu je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 06.06.2008. godine do 03.10.2008. godine.

Na osnovu čl. 423. st. 7 Kz- a, od optuženog je oduzet novčani iznos od 100,00 eura, na ime pribavljene protivpravne imovinske koristi.

Istom presudom optuženi je obavezan da plati paušal od 100,00 eura, u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude.

Protiv te presude žalbu je izjavio branilac optuženog, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede Krivičnog zakona, s predlogom da ovaj sud uvaži žalbu i prvostepenu presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Vrhovno državno tužilaštvo CG je u smislu odredbe čl. 382 stav. 1 Zakonika o krivičnom postupku (ZKP-a), dostavilo podnesak Ktž br. 357/09 od 09. septembra 2009.godine, s predlogom da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana a prvostepena presuda potvrdi.

Po razmatranju pobijane presude, žalbe i svih spisa ovog predmeta, pazeći po službenoj dužnosti na povrede zakona iz čl. 388 ZKP-a, Apelacioni sud CG je utvrdio:

Žalba nije osnovana.

Prvostepeni sud je u zakonito sprovedenom postupku, pri čemu nijesu učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka na čije postojanje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti niti pak one na koje se ukazuje žalbom branioca optuženog, potpuno i pravilno utvrdio sve odlučne činjenice i na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio Krivični zakonik.

Nije u pravu branilac optuženog kada u žalbi ističe da je prvostepena presuda zasnovana na dokazima iz predkrivičnog postupka, pa da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz čl. 376. st. 1 tač. 10 Zkp-a. Naime, prvostepeni sud je pobijanu presudu zasnovao samo na činjenicama i dokazima koji su izvedeni na glavnom pretresu. Takav dokaz je svjedočki iskaz Pavković Jovana dat u prethodnom postupku, a kojem je prvostepeni sud poklonio punu vjeru, pri čemu je na glavnom pretresu zapisnik o prepoznavanju lica koji je sačinjen od strane UP Područne jedinice Podgorica br.1071/2008 od 06.08.2008. godine koristio kao mjeru za ocjenu vjerodostojnosti navedenog iskaza, u kom pravcu pobijana presuda sadrži valjano obrazloženje, sa kojih razloga su isticanja žalbe koja su u tom pravcu, bez osnova.

O svim odlučnim činjenicama u pobijanoj presudi dati su dovoljno jasni i sadržajni razlozi koji su međusobno saglasni i saglasni činjeničnom utvrđenju i zaključivanju do koga je prvostepeni sud došao na osnovu pravilne ocjene izvedenih dokaza, kao i pravilne ocjene odbrane optuženog, pa ne stoje žalbeni navodi da su razlozi o odlučnim činjenicama nejasni i protivrječni i da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz čl. 376. st. 1 tač. 11 Zkp-a.

U postupku je nesumnjivo utvrđeno i u pobijanoj presudi valjano obrazloženo da je optuženi u vrijeme i mjesto, kako je predstavljeno u izreci pobijane presude, u svojstvu službenog lica – policajca vršeći policijske poslove u IV pozorničkom reonu na autobuskoj stanici, zahtijevao i primio imovinsku korist za sebe da u okviru svog službenog ovlašćenja ne izvrši službenu radnju privođenja koju bi morao izvršiti, na način što je od oštećenih Pavković Jovana i Arsić Milorada, koji su državljani Srbije, u postupku legitimisanja uzeo lične karte radi kontrole i nakon što je utvrdio da nemaju prijavljeno boravište od njih tražio novac za piće da ih zbog toga ne bi privodio nadležnom državnom organu, a zatim od njih primio po 50,00 eura, nakon čega im je vratio lične karte.

Optuženi ne spori da je 30.06.2008. godine kao policajac bio raspoređen u drugoj smjeni u vremenu od 14,00 do 22,00 časova na reonu autobuske stanice i da između ostalog službena dužnost njih policajaca bila je da legitimišu radnike koji su iz Srbije, Bosne i Makedonije, kao i da kontrolišu prijave njihovog boravka, te da nadležnom organu privode ona lica koja nemaju prijave boravka. Međutim, brani se da se u vrijeme kritičnog događaja nije nalazio na autobuskoj stanici i da nije legitimisao Pavković Jovana i Arsić Milorada, te da stoga nije ni izvršio krivično djelo za koje je optužen koju odbranu, prvostepeni sud opravdano nije prihvatio pravilno nalazeći da je usmjerena na izbjegavanje krivice i obezvrijeđena izvedenim dokazima, a prije svega iskazom oštećenog Pavković Jovana datom u prethodnom postupku.

S tim u vezi neosnovano se žalbom branioca optuženog osporavaju činjenični zaključci do kojih je prvostepeni sud došao time što je prihvatio kao istinit iskaz oštećenog Pavković Jovana osnovom kojeg je izveo zaključak o postojanju krivičnog djela u pitanju i krivici optuženog za isto. Ovo stoga jer se ovaj svjedok na potpuno jasan i određen način izjasnio da je 30.06.2008. godine na autobuskoj stanici u Podgorici zajedno sa Arsić Miloradom zaustavljen od strane optuženog radi vršenja kontrole. Kada je optuženi utvrdio da oni nijesu prijavili boravište tražio im je novac da ih zbog tog prekršaja ne bi privodio nadležnom državnom organu, pa su oni Arsić Milorad optuženom na njegov zahtjev dali po 50,00 eura, a zatim otputovali za Srbiju. Tog istog policajca vidio je i 05.07.2008. godine na autobuskoj stanici oko 08,00 časova ujutru kada se zajedno sa Arsić Miloradom vratio iz Srbije u Crnu Goru. Nakon izlaska iz autobuske stanice, dok su čekali taksi Arsić mu je rekao

»eno ga onaj isti policajac, bježimo opet će nam uzeti pare«, što u svom iskazu datom u prethodnom postupku potvrđuje i svjedok Arsić. Na te riječi okrenuo se i vidio je onog istog policajca kojem su on i Arsić 30. juna iste godine dali pare, a koji je stajao sa još jednim civilom. Činjenicu da se optuženi 05.07.2008. godine, kao policajac nalazio na radu u reonu autobuske stanice u vremenu od 08,00 – 14,00 časova nije sporio ni optuženi, a isto je potvrđeno i sadržinom patrolnog lista za navedeni dan. Pored navedenog, svjedok Pavković je saopštio da je u prostorijama policije 06.08.2008. godine, kada je bio pozvan na prepoznavanje lica koje je kritične prilike od njega i Arsić Milorada tražilo i uzelo novac da ih ne bi priveo u prostorije policije zbog neprijavljenog boravišta, dao prvo opis tog lica, a zatim je izvršio prepoznavanje na način što je u grupi od pet lica postavljenih radi prepoznavanja pokazao na lice pod rednim brojem 4, (u zapisniku o prepoznavanju pod tim brojem označen je optuženi) kao lice koje je dana 30.06.2008. godine od njega i Arsića zahtijevalo i uzelo novac. I po ocjeni ovog suda nije bilo razloga da se ovom svjedoku ne pokloni vjera ovo tim prije jer je istinitost njegovog kazivanja iz istrage potvrđena sadržinom zapisnika o prepoznavanju lica sačinjenog od strane policije a osim toga iskaz ovog svjedoka nije doveden u sumnju ni jednim dokazom izvedenim na pretresu, kako pravilno nalazi i prvostepeni sud. Pored toga, ne postoji ni jedna objektivna činjenica ili okolnost koja bi ukazivala da je svjedok Pavković imao bilo kakvog razloga da optuženog neosnovano tereti za nešto ako to optuženi stvarno nije uradio tim prije što se nijesu ni poznavali, što oni i ne spore.

Izmijenjeni iskaz ovog svjedoka na glavnom pretresu, da optuženi nije lice koje je kritične prilike od njega i Arsić Milorada zahtijevalo i primilo novac, te da je prije radnje prepoznavanja u policiji komandir Goran Dendić, sa jednim svojim kolegom u kancelariji pokazao mu na kompjuteru fotografiju optuženog Šćekić Rajka i kazao mu »da je to za sigurno policajac kome su dali pare«, u kom pravcu se u bitnom izjašnjavao i svjedok Arsić Milorad na pretresu, prvostepeni sud opravdano nije prihvatio pri čemu je taj iskaz kao i iskaz svjedoka Arsić Milorada sa glavnog pretresa cijenio usmjerenim na pomaganje optuženom u izbjegavanju krivice, te obezvrijeđenim kazivanjem upravo svjedoka Pavković Jovana koji je dao pred istražnim sudom u prethodnom postupku i kazivanjem svjedoka Dendić Gorana, o čemu su u pobijanoj presudi (str. 12) dati dovoljno jasni i sadržajni razlozi za koje ovaj sud ne nalazi za potrebno da ih ponavlja već na njih upućuje.

Takođe je prvostepeni sud u pobijanoj presudi dao dovoljno jasne i valjane razloge o dokaznoj vrijednosti iskaza svjedoka Arsić Milorada iz prethodnog postupka kao i iskaza svjedoka Gorana Dendića, koje razloge ovaj sud u svemu prihvata.

Sledstveno prednjem pravilno zaključuje prvostepeni sud da je optuženi izvršio krivično djelo za koje je optužen na način, vrijeme i mjesto kako je predstavljeno u izreci pobijane presude, pa su isticanja žalbe da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno bez osnova.

Na osnovu objektivno utvrđenih činjenica i svih okolnosti konkretnog događaja, prvostepeni sud je izveo pravilan zaključak o subjektivnom odnosu optuženog Šćekić Rajka za kriv.djelo za koje je osuđen, o čemu pobijana presuda sadrži valjano obrazloženje.

Na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primijenio krivični zakon kada je radnje optuženog pravno cijenio kao kriv.djelo primanje mita iz čl. 423. st. 1 Kz-a, pa ni krivični zakon nije povrijeđen na štetu optuženog, kada ga je sud oglasio krivim za predmetno krivično djelo, o čemu ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti, sa kojih razloga se žalbeni navodi koji su u tom pogledu, pokazuju bez osnova.

Kako je žalba branioca optuženog izjavljena zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, to je ovaj sud u smislu čl. 391 Zkp-a ispitao pobijanu presudu i u dijelu odluke o kazni i utvrdio da je u tom dijelu žalba neosnovana. Prvostepeni sud je na strani

optuženog kao olakšavajuće okolnosti pravilno cijenio njegovo dosadašnje neporočno vladanje, da je porodična osoba, otac troje mlđb. djece i njegove loše materijalne prilike koje okolnosti, a u odsustvu olakšavajućih okolnosti imaju karakter osobito olakšavajućih okolnosti koje su opravdavale primjenu instituta ublažavanja propisane kazne u smislu čl. 45 i 46 Kz-a, pa je izrečena kazna i po nalaženju ovog suda pravilno odmjerena i predstavlja onu mjeru koja je neophodna da bi se mogla ostvariti svrha kažnjavanja iz čl. 32 Kz-a.

Cijenjeni su i ostali žalbeni navodi ali oni po nalaženju ovog suda nijesu do takvog značaja da bi mogli dovesti do drugačije odluke u ovoj krivično pravnoj stvari.

Sa iznijetih razloga i razloga prvostepene presude a na osnovu čl. 396. ZKP-a, odlučeno je kao u izreci ove presude.

APELACIONI SUD CRNE GORE
Podgorica, 21.10.2009. godine

Zapisničar
Slobodanka Vojvodić, s.r.

Predsjednik vijeća–sudija
Dragutin Čolaković, s.r.